

2. Katrine Marie Guldager: Hun snød mig til sidst

Teksten er fra novellesamlingen Nu er vi så her (2009).

Katrine Marie Guldager (f. 1966), dansk forfatter.

Det er vinter, og det sner. Det er ellers snart sjældent, at det sner i dette land. Men i dag sker det. Jeg elsker sne. Det er, som om Vorherre vil forsyne menneskene og alle deres mørke gerninger med et lille lag af uskyldighed. Det er, som om han prøver at hjælpe os.

5 Klokken er ni, og Wilson ligger foran kaminen, han er allerede blevet luftet.

I det følgende vil jeg fortælle lidt om min familie. Min mor er fra Horsens, og hendes far var i mange år ansat i det, der nu hedder M&J Industries, men som i mange år bare hed Møller og Jochumsens Maskinfabrik. Møller og Jochumsen blev grundlagt helt tilbage i 1857, og i starten lavede man især dampmaskiner, f.eks. til tekstilfabrikken i Fredericia. På min morfars tid lavede de blandt andet diffusører¹ til De Danske Sukkerfabrikker.

Min mor flyttede fra byen i 1967, hun ville til København og studere arkæologi, og min morfar var stolt af, at han havde råd til at sende sin ældste datter på universitetet. Dengang var det jo mere for sjov. Indtil man blev gift, altså.

15 Min far er fra Nørrebro og en rigtig rabarberdreng². Lige siden han lå i sin mors mave, har han været med til politiske møder. Min far er vokset op mellem benene på fanebærerne i Fælledparken³, sådan udtrykker han det selv. Min mor mødte han helt tilfældigt i en af Københavns parker, han har aldrig villet fortælle mig hvilken, og det er måske også meget forståeligt.

20 Mine forældre bosatte sig i Valby og fik to børn, min søster og mig. Min søster er den ældste, og jeg er lillesøsteren. Jeg er lillesøsteren. Det betyder sikkert noget forskelligt i forskellige familier, men min mor sagde altid. ”Det er jo din søster, der er den vigtigste.” Og sådan var det. Jeg tænkte aldrig over det.

Jeg gik på Kirsebærhavens Skole, og det gjorde min søster også. En dag, da jeg 25 var på vej hjem fra skole, så jeg min far på den anden side af vejen. Jeg tror ikke, det var meningen, at jeg skulle se ham, og det var også mærkeligt, at han havde fri. For min far havde aldrig fri. Han var mekaniker, og der var altid biler på fortovet ude foran værkstedet, biler, der bare holdt der og ventede.

Meget ville have været anderledes, hvis jeg bare havde set den anden vej den 30 dag. Meget. Men allerede dengang var der åbenbart lidt eventyrer i mig. ”Min lille eventyrer”, som min far selv sagde. I hvert fald krydsede jeg Toftegårds Allé med min cykel.

Hele den sommer holdt jeg et vågent øje med min far. Så snart skoleklokken ringede, sprang jeg op på min cykel og kørte hen til den opgang, jeg havde set 35 ham gå ind i. Efterhånden blev det en regulær besættelse. Min søster og jeg sad hver dag på trappen over for den opgang, min far gik ind i. Og efterhånden var vi

¹ *diffusør*: apparat til udvinding af sukkerroesaft.

² *rabarberdreng* (her): arbejderklassedreng fra Nørrebro i København.

³ *fanebærerne i Fælledparken*: refererer til demonstrationsoptog 1. maj.

ikke alene. Tine og Anette sad der sammen med os. Vi var forargede på den måde, som kun børn kan være det. Tine og Anette havde ondt af os. Der var ligefrem en af drengene, der tilbød at tæve min far.

40 Sommeren gik, og de fleste fik andre ting at tænke på. Skolen begyndte igen, og der var nok at lave. Min søster ville ikke længere med ned til opgangen på den anden side af Toftegårds Allé, så jeg tog derned alene. Et par gange så jeg min far komme ud af opgangen, og jeg gemte mit ansigt i min sweater, eller hvad jeg nu havde. Men en dag gik jeg over til ham. En dag gik jeg over på den anden side af

45 gaden og hen til hans cykel. Jeg trak ham i ærmet og sagde: ”Hej.”

Min far kiggede på mig, som om han ikke kendte mig.

Senere flyttede han fra lejligheden, og vi blev voksne. Min søster blev gift med en lægestuderende, hun havde mødt inde på *Laurits Betjent*⁴ og de flyttede til Vesterbro. Min søster har altid været sådan én, der har haft svært ved at klare sig.

50 Det er svært at sætte fingeren på det nøjagtigt. Det er jo ikke, fordi hun er dum eller handicappet eller sådan noget, hun er bare ikke så kvik. Så da min søster flyttede til Vesterbro, kom min mor en gang om ugen og gjorde rent. Hun vaskede tøj, gjorde køleskabet rent og skrev indkøbssedler.

Da jeg var færdiguddannet pædagog, flyttede jeg ind i et nybyggeri bag ved Fælledparken, og jeg havde det godt. Min mor og min søster så jeg ikke så meget, der var ikke nogen speciel grund. Jeg vidste bare ikke, hvad jeg skulle snakke med dem om. Så en dag fik jeg et brev fra min mor. Jeg bøjede mig ned i entreen, og jeg stirrede på bogstaverne: Jeg havde aldrig før fået et brev fra min mor.

Den aften hun skulle komme, havde jeg gjort mig umage.

60 Heldigvis var hun i godt humør, da hun kom. Jeg skænkede rødvin, og hun spiste med stor appetit af den lammekølle, jeg havde lavet. Hun pludrede fornøjet. Min mor var sådan én, der ”pludrede fornøjet”. Det var, som om at der var et eller andet, der var faldet på plads for hende. Lige da hun skulle til at gå, fortalte hun mig, at hun havde foræret min søster en ny lejlighed. I nærheden af hende selv.

65 Jeg burde blive glad på min søsters vegne, men det blev jeg ikke. Jeg stirrede på tapetets håbløse mønster og følte mig endnu mere fremmed for min mor, end jeg nogensinde havde gjort før.

Der gik et år. En dag tog jeg op til min mor og sagde, at jeg havde brug for en ny lejlighed. Det passede naturligvis ikke, men hun kiggede på mig med sine

70 bedrøvede øjne og sagde:

– Ja, ja, naturligvis, lille Eva.

Min mor kunne naturligvis ikke give mig en ny lejlighed, men hun sagde, at hun hvert år ville give mig et ”tilskud”. Til sidst kunne jeg så lægge alle mine små ”tilskud” sammen, og så ville jeg også kunne købe en lejlighed.

75 Efter det var jeg meget opmærksom på min familie. Opsat på at være en del af den. Jeg kom hjemme hos min søster, og jeg hjalp min mor med at holde lejligheden. Sådan en søndag morgen, når vi alle sammen spiste morgenmad sammen, kunne det undre mig, hvordan jeg nogensinde havde klaret mig uden min familie.

⁴ *Laurits Betjent*: værtshus i København.

Min ensomhed holdt mig ikke længere vågen om natten, men det er rigtigt, at
80 jeg stadig var på vagt. Jeg var bange for, at min mor skulle snyde mig igen.

I dag ved jeg, at retfærdighed er uden betydning. For mig var min mors små ”tilskud” et bevis på, at jeg var et fuldgyldigt medlem af familien. Men hun snød mig til sidst. Da hun døde, havde hun testamenteret hele sin formue til min søster.

Da testamentet var blevet læst op, fik jeg et personligt brev fra advokaten. Det
85 var håndskrevet, og det var fra min mor. I brevet forklarede hun, at hun havde testamenteret det meste af sin formue til min søster af to grunde: For det første havde min søster mere brug for pengene. For det andet, det skrev min mor ligeud: ”har jeg altid elsket hende mere.”

Det er klart, at jeg i et stykke tid var forarget og stødt over min mors brev. Men
90 efterhånden begyndte jeg også at respektere hendes ærlighed. Jeg stillede ligefrem et billede af hende på mit skrivebord. For om ikke andet var det jo forbi.

Min søster ser jeg ikke så meget til.